

CHARLOTTE LUCAS

ANUL TĂU PERFECT

PARTEA A DOUA

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

LUCAS, CHARLOTTE

Anul tău perfect / Charlotte Lucas; trad. din lb. germană: Cornel Stoenescu. – București: RAO Distribuție, 2017-2018

2 vol.

ISBN 978-606-8905-73-0

Partea 2. – 2018. – ISBN 978-606-006-130-4

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Charlotte Lucas
Dein perfektes Jahr
Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-130-4

21

Jonathan

Miercuri, 3 ianuarie, ora 16.44

– Măi să fie al dracului! sudui el tare, apucă agenda, coborî și porni spre casă.

Când intră în hol, simți un miros de lămâie. Îi plăcea că Henriette Jansen, după ce termina curățenia, ștergea podelele cu această soluție al cărei miros plutea în aer zile în șir.

Și, surprinzător, abia acum își dădu seama de ce îi plăcea mirosul acesta: îi amintea de copilărie. Mama lui folosea același detergent. De fiecare dată stărnind protestele tatălui, care considera că pentru o *Frau* Grief nu era șic să se ocupe personal de muncile gospodărești. Totuși, Sofia nu cedase niciodată și, ca o veritabilă „mamma” italiană, nu admitea să lase pe mâna unei străine această treabă.

Binedispus brusc, Jonathan își scoase haina, o agăță în cuier, apoi urcă treptele spre birou, unde aruncă agenda pe masă.

În niciun caz nu se va lăsa intimidat de agenda asta! Să stea aici, pe masă, până o avea el chef să se mai deplaseze la biroul de obiecte găsite, în timpul celor treizeci de secunde cât acesta era deschis. Până atunci nu îi va acorda atenție, pentru că, în definitiv, avea lucruri mai importante de făcut. De exemplu...

Privirea lui Jonathan căzu pe coșul de hârtii.

Pe coșul de hârtii gol.

Gol.

Cum așa?

Nu îi ceruse el lui Henriette Jansen să nu ducă coșul?

Ba da, îi ceruse.

Cuprins dintr-odată de amețală, nu se putu decide de ce să se enerveze mai întâi: că menajera nu îi urmase dispoziția sau că rapoartele actualizate referitoare la Griefson & Books se aflau în tomberonul pentru hârtie. Alarmantele rapoarte actualizate, pe care le putea vedea acum oricine.

Aceste documente îl preocupau cel mai mult. Jonathan se smulse din starea de amorțeală, se întoarse pe călcâie și porni în goană spre parter. Dădu ușa de perete, sări peste prag și se năpusti la tomberoanele pentru hârtie, încă pline. Fu de ajuns să ridice capacele, ca să-și dea seama că documentele de la Markus Bode nu se aflau acolo. Deasupra se vedea punga în care promise coșarii din ciocolată de la Tina, pe care îi înfulecase, pentru că așa ceva nu se aruncă.

Dar unde erau documentele? Unde aruncase Henriette Jansen teancul de hârtii? Jonathan reveni furtunos în casă, smulse telefonul și formă numărul menajerei.

- Jansen, se prezintă aceasta.
- Alo, da, Jonathan Grief la telefon.
- Alo, Herr Grief! Am uitat ceva?
- Nu, voiam doar să întreb unde ați aruncat hârtiile. Cele din coșul de lângă biroul meu.
- Hârtiile?! se arătă ea mirată. Le-am dus la gunoi.

- V-am spus doar să nu faceți asta!

Abia se stăpâni să nu adauge: „De ce nu ați făcut ce v-am cerut?” Ceea ce, având în vedere situația, îi părea nepotrivit.

Henriette Jansen râse.

- Da, așa este. Dar am zis să fac curat.

- Și, dacă îmi este permis să întreb, unde le-ați aruncat?

El simțea că pe frunte începeau să se adune broboane de sudoare.

- Păi unde, la tomberoanele de hârtii, unde altundeva?

- Dar în tomberonul din fața casei nu sunt! strigă el în aparat.

- Și de ce sunteți atât de nervos?

- Nu sunt nervos! Încercă Jonathan să își controleze tonul. Din păcate, am aruncat câteva hârtii de care am urgent nevoie, explică el.

- Oh, ce păcat! Henriette Jansen părea afectată. M-am gândit că vă veți bucura dacă...

- Unde ați dus hârtiile? o întrerupse el.

- În parcul din fața casei, în containerul public, acolo mai era loc, răspunse ea. Acesta părea golit la sfârșitul anului, de aceea...

- În regulă, mulțumesc! strigă el, puse receptorul în furcă și sprintă către Innocentiapark, spre containerele mari pentru sticlă și hârtie.

Și se rugă în gând ca documentele să se mai afle acolo.

Nici nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă rapoartele ar încăpea pe mâinile cui nu trebuie!

Cu ochii minții deja vedea titlul de la știrile locale din *Hamburger Nachrichten*: „Editură de tradiție, în pragul falimentului!”

Încercă să se calmeze. Un scenariu catastrofal nu îi era acum de folos și nici nu era posibil. Ar fi trebuit ca, mai întâi, documentele să atragă atenția unei persoane. După care, aceasta să își dea seama despre ce era vorba și să tragă și concluzia că

Informația ar putea fi interesantă pentru media. În plus, media ar fi trebuit să fie de acord că editura lui Jonathan merita o știre. Nemaivorbind de faptul că Griefson & Books avea în prezent ceva greutate, dar era totuși departe de faliment. Oricum așa spera Jonathan, care nu pricepea mare lucru din cifre.

Cu toate acestea, pulsul i-o luă razna când ajunse lângă container. Avea noroc. Containerul pentru hârtie nu era prevăzut doar cu fante înguste, ci avea într-o parte și o trapă albastră, mare, pentru cutii mai voluminoase. O deschise cu ușurință și privi în interiorul containerului. Din cauza întunericului, nu reuși să deslușească nimic. Se aplecă înăuntru cât de mult putu și cotrobăi în speranța că va prinde ceva. Dar nu dădu de nimic. Spre deosebire de tomberonul de acasă, acesta fusese golit recent.

Gemând, se ridică pe vârful degetelor de la picioare, cuprinse cu mâna liberă marginea trapei și se aplecă până când era aproape să se prăbușească înăuntru, cu capul înainte. În sfârșit dădu cu degetele de o hârtie, o prinse și o trase afară. Dar îi alunecă dintre degete. Încercă să repete figura.

Când observă că centrul de greutate al corpului său era prea mult în interior, era deja prea târziu. Își pierdu echilibrul, alunecă în container și căzu cu fața pe o bucată de carton care mirosea puternic a pizza.

Jonathan gemu și în același timp auzi și un „Aoleu!”

Înlemni. Pentru că el nu spusese nimic. Vocea aparținea altcuiva.

22

Hannah

Cu 15 zile mai înainte
Marți, 19 decembrie, ora 23.17

– Îmi pare rău, dar dacă nu te liniștești, chiar nu mai înțeleg nimic. Te manifesti ca un copil de trei ani, cu suzeta în gură!

– Iiiiiiii... oooooo...

Inutil. Hannah nu scotea niciun cuvânt clar. Ca să nu mai vorbim de formulat o propoziție întreagă. Nu putea să facă altceva decât să urle și să țipe. Nu era de mirare că Lisa nu pricepea ce se întâmplă.

În urmă cu trei minute, Hannah își trezise prietena cu un telefon. Lisa se scuzase pentru că nu răspunsese la primele apeluri și, dacă Hannah nu ar fi avut cu totul alte griji, i-ar fi explicat cu siguranță că nu trebuia să se scuze că dormea noaptea.

– Liniștește-te, Hannah, repetă Lisa. Mai întâi inspiră adânc. Încet și calm, apoi numeri: unu și expiri. Unu și expiri.

Procedă ca o profesoară de yoga și respiră demonstrativ în receptor.

– O... OK.

Hannah încercă să urmeze sfatul prietenei sale. Niciodată nu se gândise că ar putea fi atât de greu să respiri pur și simplu.

Respectarea
Dar chiar așa era, simțea că în orice moment îi poate exploda coșul pieptului.

Până în urmă cu o jumătate de oră se simțise foarte bine. Cât putea fi în condițiile date. Simon plecase și la despărțire o îmbrățișase și o sărutase. Îi promisese că o va căuta a doua zi și o asigurase că nu intenționa să se arunce de pe vreun pod. Și că, în cazul în care se va trezi brusc lângă o balustradă, o va suna. Toate bune.

Pe Hannah o cuprinsese o liniște ciudată. Își dezbrăcase rochia, se demachiasse, își dăduse cu cremă și se spălase pe dinți. Își pusese apoi cămașa de noapte și sărise direct în pat, pentru că seara o epuizase.

Dar abia stinsese lumina și închisese ochii, că se trezise de-a binelea. Și deodată fu năpădită de groaznice gânduri și imagini.

Teribila spaimă că Simon ar putea să aibă dreptate și să moară în următoarele luni. Că acest cancer deja i-a cuprins întreg corpul, că nimeni și nimic nu îi va mai putea salva prietenul. Că în curând va rămâne singură.

Hannah încercase să își alunge frica, să o înlocuiască prin amintiri frumoase și pașnice. Începuse chiar să cânte încet, cu speranța că va opri caruselul turbat al gândurilor. Dar nu reușise.

Să mori. Să dispari. Pur și simplu să nu mai fii, dus pentru totdeauna. Din țărână ne naștem, în țărână ne întoarcem.

Imaginea era groaznică, era de neimaginat!

Hannah nu mai avusese experiențe legate de moarte. Abstracție făcând de mama lui Simon și de lunga agonie a acesteia, pe care ea o prinsese oricum doar la final, în ultimele luni. Firește că atunci fusese tristă, în primul rând pentru Simon. Pentru că acesta trebuise să se despartă mult prea devreme de un om atât de important. Hannah crezuse cu convingere că pentru Hilde

Klamm moartea venise ca o ușurare. Moartea ei se potrivea foarte bine cu acest clișeu consolator.

Însă acum era ceva cu totul diferit. Pentru prima dată era implicată, pentru prima dată era vorba despre un om pe care ea îl iubea. Și pentru prima dată – îi era rușine să o mărturisească, dar așa era – devenise conștientă că era o muritoare.

Alături de teama de a-l pierde pe Simon, dintr-odată îi trecuse prin minte un gând absolut străin până atunci: *Într-o zi și tu vei muri, într-o zi și tu va trebui să părăsești această lume.*

Desigur că știa că această zi va veni. Orice om știe asta.

Dar era o idee difuză, abstractă. Era ceva cu care Hannah – ce absurd suna! – nu avea de-a face, în orice caz încă nu. În definitiv, ea nu avea nici treizeci de ani, iar Simon era doar cu cinci ani mai mare! Moartea se afla undeva, cândva, într-un orizont care îi privise până acum doar pe alții.

Pe termen lung suntem toți morți. În timp ce stătea întinsă în pat, îi veniseră în minte vorbele pe care bunica ei Marianne le spunea cu plăcere când se apropia de capătul vieții. Până acum ea râsese mereu de asta, se amuzase de umorul buniciei ei și îi dăduse dreptate. Pe termen lung, da. Pe termen lung, foarte, foarte lung.

Mărturisirea lui Simon adusese moartea fulgerător în imediata-i apropiere, în propria realitate, și o catapultase pe Hannah în spaimă. Panica i se strecurase în sânge ca o otravă, se fixase în ea ca un parazit distrugător.

Plus rușinea, greața de sine, deoarece Simon era foarte bolnav – poate chiar pe moarte! –, iar ea nu avea nimic mai bun de făcut decât să se ocupe de propria vremelnicie. În fond, nu despre ea era vorba. Acum ea era complet neimportantă. Simon era cel amenințat de cancer, ea nu avea niciun drept să se simtă atât de rău. Dimpotrivă, avea obligația să fie foarte tare pentru el.

Într-un târziu, Hannah, în disperarea ei, nu găsisese altă ieșire, decât să o sune pe Lisa, deși era târziu. Voia să discute cu ea, trebuia să discute cu ea, pentru a nu își pierde capul și a nu face o prostie. Pentru a nu fugi pe străzi strigând după ajutor, de exemplu. Sau pentru a nu se duce la Simon și, în hohote de plâns, să îi ceară să meargă *imediat* împreună cu ea la spital și să facă toate celelalte investigații medicale necesare.

Mai știa că era greșit să facă invers, să îl lase pe Simon să se izoleze complet. El îi spusese mai mult decât clar că momentan avea nevoie de timp și de liniște, pentru a digera și prelucra ceea ce îi comunicaseră medicii. Trebuia să îi permită acest lucru, chiar dacă asta aproape ar înnebuni-o și ar condamna-o la o totală inactivitate.

De aceea formase numărul de telefon al Lisei. Dar deși vorbea cu prietena ei și încerca să îi urmeze instrucțiunile și să nu facă nimic altceva decât să respire calm, panica nu o părăsea. Ba dimpotrivă, părea să se agraveze. Hannah se lupta și cu senzații de amețală și buimăceală.

– Te simți mai bine? vru să afle Lisa.

– Iiiiiii...

– Fii atentă: sar în mașină și vin la tine, OK? Din păcate va dura ceva, dar mă grăbesc cât pot!

– Nnnnn...

– Pa!

Lisa încheie discuția.

Hannah se târî din hol în dormitor, se urcă în pat și își trase pătura peste cap. Și aștepta. Aștepta cu inima bătând ca afurita de spaimă să dispară. Și Lisa să apară, în sfârșit.

23

Jonathan

Miercuri, 3 ianuarie, ora 17.04

– Este cineva aici? Întrebă speriat Jonathan, în timp ce încerca, dând din mâini, să se ridice.

– Da, adormitul! șuieră o voce de bărbat din întuneric. Eu sunt aici. Și tu tocmai mi-ai căzut în cap!

– Îmi pare rău. Cine sunteți?

El miji ochii, fără a putea desluși ceva în întuneric.

– Mai bine spune ce cauți tu în containerul meu?

– Ăăă... containerul dumneavoastră?

– Las-o moartă!

Jonathan auzi foșnet de hârtii, simți o mișcare chiar lângă el și se retrase atât de brusc încât se lovi de peretele containerului cu un zgomot metalic.

– Ce porcărie! spuse bărbatul.

– Îmi pare rău, repetă Jonathan, deși cel care se lovise fusese el. Nu știam că se află cineva aici. Tuși ușor și adăugă: E ciudat, nu? În plus, nu am vrut să cad...

– Tacă-ți fleanca, fu el pus la punct în mod grosolan.

Cu coada ochiului percepu neclar o siluetă aflată lângă el.

– Scuze...

– Nu, nu te scuz!

În deschizătura containerului se ivi un cap. Jonathan auzi un oftat greu, urmat imediat de un clămpănit și de zgomotul înfundat al tălpilor unor pantofi pe asfalt. Oricine o fi fost împreună cu el în container era acum afară.

Deși containerul se clătina, Jonathan reuși să se ridice. Se prinse cu ambele mâini de marginea deschizăturii, își scoase bustul afară și putu să-l vadă pe bărbatul cu care stătuse în container. Acesta purta o manta militară albastră-închis și îl privea ostil pe Jonathan.

– Bună ziua, zise Jonathan cât putu de prietenos și îi întinse o mână bărbatului, în timp ce cu cealaltă continua să se sprijine de margine.

Tovarășul lui de container îi ignoră gestul și îl privi și mai indispus.

Jonathan depăși penibilul moment cu un „Mda...” și încercă să iasă. Ceea ce nu era tocmai simplu, pentru că, între timp, trapa părea să se fi micșorat.

O vreme străinul urmări zadarnicele eforturi ale lui Jonathan, apoi făcu un pas spre el și îi întinse o mână.

– Mulțumesc, spuse Jonathan, apucând mâna întinsă și ieșind. Foarte amabil din partea dumneavoastră, adăugă el după ce simți asfaltul sub picioare și își scutură jenat îmbrăcămintea.

Avea impresia că mirosea și el precum un ambalaj de pizza. Așadar, lumea nu știa că hârtiile murdare se aruncă la tomberonul cu gunoi menajer?

– Pentru nimic, răspunse bărbatul în dialectul german nordic.

De fapt, acesta zâmbea reținut, ceea ce îl făcea mai simpatic. Avea o barbă țepoasă albă și părul lung strâns în coadă de cal, de asemenea alb. Era palid la față, cu trăsături distinse și purta o manta lungă până aproape de pământ, aleasă parcă dintr-o colecție de haine vechi, atât era de ciuruită. Jonathan

aprecie vârsta bărbatului la cincizeci și ceva de ani. După ridurile ce-i brăzdau fața, nu putea avea mai puțin.

– M-ai băgat în speriet, concluzionă el.

– Și dumneata pe mine, răspunse Jonathan și îi întinse din nou mâna. Se prezentă: Jonathan Grief.

Bărbatul ezită scurt înainte de a i-o strânge. Vârfurile degetelor de la mânuși erau retezate, dar strângerea de mână îi era energetică.

– Leopold, spuse el.

– Leopold? Ce nume neobișnuit! Tocmai aici, sus, în Nord, un nume comun în Germania de Sud!

– Camarazii îmi spun Leo. El rânji și adăugă: Pentru tine, Leopold.

– Îmi face plăcere.

Abia pe urmă înțelese mai bine ce spusese străinul.

– Și, John-Boy, ce căutai în containerul meu?

– Căutam ceva.

– Și anume ce?

– Niște documente. Nu așa de importante, explică el cu un gest de lehamite.

Nu avea niciun chef să îi dea amănunte ciudatului.

– Oricum, atât de importante încât să îi pici omului în cap pe întuneric.

– Mai întâi că nu este noapte, ci după-amiaza, îl corectă el. Și în al doilea rând nu știam că dumneata ești în container. Îl măsură pe interlocutor cu o curiozitate nereținută. Ce făceați acolo?

– Ce făceam? Mă încălzeam.

– Între hârtii de reciclat?

Bărbatul confirmă:

– Da, țin de cald.

– De ce nu vă duceți mai bine acasă?